

Arrest

nr. 122 382 van 11 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 december 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de gemeente Berdice in het district Shkodër en bent u in het bezit van de Albanese nationaliteit. Sinds 1994 bent u samen met D.C..

Zijn broer, A.C. werd in 1994 doodgeschoten door P.K.. Uw man nam in 1994 bloedwraak en schoot P.K. dood. Er raakten echter nog drie anderen betrokken bij de schietpartij die ook overleden: A.V., A.H. en A.H..

Uw man heeft zich na dit voorval thuis opgesloten uit angst vermoord te worden door familieleden van degene die hij gedood had.

Aanvankelijk leefden ook zijn ooms en neven opgesloten maar aan hen werd vergeving geschonken waardoor zij zich wel vrij konden bewegen.

Uw man verliet echter af en toe het huis om vrienden van hem te helpen met het nemen van bloedwraak.

Jullie konden pas officieel huwen in 1999, bij de geboorte van uw zoon.

In 2010 werd uw man doodgeschoten toen hij naar buiten ging om via een geheime weg naar een familielid te gaan.

De politie kwam ter plaatse maar u noch de familie van uw man heeft met hen gesproken. Hoewel de dader nooit gevonden werd en zich niet kenbaar gemaakt heeft, denkt u dat uw man vermoord werd door een familielid van iemand die uw man destijds vermoord heeft.

Sindsdien vreest u voor het leven van uw 14-jarige zoon.

Uw schoonvader overleed kort na de dood van uw man en u woonde sindsdien met uw schoonmoeder en schoonzussen samen.

Niemand van jullie contacteerde ooit verzoeners omdat dit als vrouw niet gedaan wordt.

Op 24 juli 2012 werden explosieven geplaatst in de wagen van de neef van uw man, S.C.. Hij was niet in zijn wagen en is bijgevolg niet omgekomen.

U weet niet wie de dader is en weet niet wat de stand van zaken is in het onderzoek.

Eind juni 2013 zag u voor uw huis een zwarte wagen heen en weer rijden. U belde naar de politie om dit te melden maar de agent die uw oproep beantwoordde, lachte u uit. U vreest dat in de wagen iemand zat die uw gezin viseert.

S.C. liet u kort voor uw vertrek weten dat hij gehoord had dat er informatie werd gevraagd over uw familie.

U besloot Albanië te verlaten aangezien u vreesde dat uw ondertussen 14-jarige zoon vermoord zou worden.

U diende een asielaanvraag in in België op 26 september 2013.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort, de originele paspoorten van uw drie kinderen, een origineel attest van gezinssamenstelling, uw originele huwelijksakte, de originele overlijdensakte van uw echtgenoot, een origineel attest van de vredesmissionarissen van Albanië waarin verklaard wordt dat uw echtgenoot drie moorden pleegde en daardoor zelf vermoord werd in 2010 en een origineel attest van de gemeente Berdice waarin verklaard wordt dat uw echtgenoot drie moorden pleegde en in 2010 vermoord werd waardoor u het land moest verlaten.

U legde zelf één artikel voor betreffende de dood van uw echtgenoot dat op 25 juli 2010 werd gepubliceerd in Gazeta Shqiptare, één artikel betreffende dit voorval dat niet gedateerd is en waar geen naam van een krant opstaat, één artikel betreffende de aanslag op de neef van uw man, S.C., gedateerd op 24 juli 2012 en meerdere artikels die de moord op uw schoonbroer in 1994 aantonen en die berichten over de dood van P.K..

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat uw echtgenoot in 1994 een vierdubbele moord pleegde als wraak voor de moord op zijn broer. In 2010 zou hij vermoord zijn.

U vreest dat uw zoon het slachtoffer zal worden van bloedwraak.

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in Albanië daadwerkelijk bloedwraak vreest.

U legde vooreerst weinig coherente en gedetailleerde verklaringen af betreffende meerdere aspecten van de bloedvete.

Zo wist u niet welke families effectief een bloedwraak aangekondigd hebben.

U antwoordde algemeen dat het de families van de slachtoffers waren en dat vrouwen over dergelijke zaken niet ingelicht werden (CGVS I, p. 7); u kende evenmin de namen van de familieleden van de personen die door uw man vermoord waren (CGVS I, p. 9).

Gelet op het feit dat u beweerde in het kader van een bloedvete de mogelijke toekomstige moordenaar van uw zoon te vrezen en u niet eens de namen van de families van deze eventuele toekomstige moordenaar kende, komt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van deze families dan ook danig op de helling te staan. Van iemand die vreest dat haar zoon in het kader van een bloedvete vermoord zal worden kan immers op zijn minst verwacht worden dat deze persoon weet wie de tegenpartij in de bloedvete is.

Toen aan u verder gevraagd werd wat u wist over de verzoeningspogingen die werden ondernomen, kon u verder enkel en alleen zeggen dat u wist dat er ouderen waren gekomen (CGVS I, p. 9).

Toen werd gevraagd of uw man neven heeft, antwoordde u voorts aanvankelijk ontkennend (CGVS I, p. 7).

Later verklaarde u plots dat een neef van uw man, S.C., had gezegd dat informatie over uw familie werd gevraagd (CGVS I, p. 13).

Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring dat uw man geen neven had, antwoordde u dat enkel uw man was verwikkeld in de bloedwraak en dat de ooms en de neven van uw man vrijgesproken waren van de bloedwraak (CGVS I, p. 14).

Dit is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaring dat uw man geen neven had.

U verklaarde overigens dat er na de dood van uw man geen verzoeningspogingen meer ondernomen werden omdat er geen man meer was in de familie (CGVS I, p. 16).

Dit stemt dan weer niet overeen met uw bewering dat uw man wel degelijk ooms en neven had die bijgevolg konden onderhandelen met de betrokken families.

Bovenstaande vage en incoherente verklaringen ondermijnen danig de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedvete waarin u zou betrokken zijn.

Betreffende de aanslag op de neef van uw man, die u met een krantenknipsel aantoonde, dient in dit verband opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u dit voorval niet op het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aangehaald heeft.

Er werd immers expliciet gevraagd of de neven van uw man in Albanië een vrees hadden in het kader van de bloedvete waarin u verwikkeld zou zijn.

U antwoordde toen dat zij voor zichzelf konden zorgen.

Het is dan ook opmerkelijk dat u toen in die context niet vermeld heeft dat er op een neef van uw man een aanslag had plaatsgevonden (CGVS I, p. 17).

Bovendien had u tijdens het eerste gehoor verklaard, zoals hierboven reeds vermeld werd, dat de neven van uw man vrijgesproken waren van de bloedwraak (CGVS I, p. 14).

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat de neef van uw man nog steeds in Albanië verblijft, er werkt en er zich vrij beweegt (CGVS II, p. 6), hetgeen erop wijst dat hij zich niet geïsoleerd voelt door een bloedwraak en dat dit incident mogelijks in een andere context heeft plaatsgevonden.

Er dient verder te worden gewezen op de weinig consistente verklaringen die u aflegde met betrekking tot het feit of uw man na de moorden die hij pleegde al dan niet binnen bleef.

U verklaarde aanvankelijk dat hij thuis opgesloten zat na de moorden die hij pleegde (CGVS I, p. 3, 6).

Later verklaarde u dat hij wel degelijk het huis verliet. Zo was er een 'geheime' weg waarlangs hij ging om familie te bezoeken (CGVS I, p. 7).

U verklaarde vervolgens dat uw man niet constant binnen bleef en naar buiten ging vergezeld door vrienden (CGVS I, p. 7).

U verklaarde uiteindelijk dat uw man elke twee tot drie weken naar buiten ging (CGVS I, p. 11).

Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat uw man in het kader van een bloedvete voortdurend binnen bleef, blijkt tevens uit het feit dat de familie van uw man niet voorkomt op de lijst die werd opgesteld door de niet-gouvernementele organisatie "Forumi i Mendimit të Lirë", het Forum voor vrijheid van denken, dat gevestigd is in Shkodër.

Volgens de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal heeft deze organisatie in juni 2009 alle families die in het district Shkodër, waaronder de gemeente Berdise valt, opgesloten leefden ten gevolge van bloedwraak, opgelijst.

Het feit dat de familie C. niet voorkomt op deze lijst doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw man al die tijd binnen bleef omdat hij vreesde het slachtoffer te worden van bloedwraak. De bewegingsvrijheid die uw man ervoer is moeilijk in overeenstemming te brengen met de houding van iemand die beweert in een vendetta verwikkeld te zijn. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geïsoleerde, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden.

Er dient verder vastgesteld te worden dat naar aanleiding van de dood van uw echtgenoot veel artikelen in de Albanese pers verschenen (zie uw administratieve dossier) waaruit blijkt dat uit het onderzoek van de politie bleek dat uw echtgenoot zelfmoord gepleegd heeft.

Nadat u hiermee geconfronteerd werd, verklaarde u dat dit opgezet spel moest zijn en dat de ouders beschermd werden. De pers zou alleen maar opgeschreven hebben wat de politie hen opdroeg (CGVS II, p. 2-3).

Eerst en vooral is dit een blote bewering van uw kant die u geenszins kon staven met concrete elementen.

U had immers zelf geen idee wie de vader was (CGVS I, p. 3). U veronderstelde alleen maar dat dit een familielid was van iemand die uw echtgenoot vermoord heeft.

Het feit dat u met zekerheid stelde dat uw man vermoord werd en geen zelfmoord gepleegd kon hebben, baseerde u op het feit dat uw man geen reden had om zelfmoord te plegen en hij zijn kinderen nooit zoiets zou aandoen (CGVS II, p. 3).

Dit is echter een puur subjectieve bewering die geenszins voldoende is om op afdoende wijze aan te tonen dat uw man effectief vermoord werd en de dader beschermd werd.

Geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor met geen woord gerept had over het feit dat uit het politieonderzoek naar de dood van uw echtgenoot bleek dat hij zelfmoord had gepleegd, verklaarde u dat u niet op de hoogte was dat de conclusie van het politioneel onderzoek wees op zelfmoord (CGVS II, p. 3).

Het is echter totaal niet aannemelijk dat u dit niet zelf gelezen of gehoord zou hebben, laat staan iemand anders van de familie van uw man. U bent de artikelen die u wel spontaan voorlegde, en die dateren van een dag voor de artikelen waarin staat dat uw man zelfmoord pleegde, immers gaan opzoeken in de bibliotheek (CGVS I, p. 12, 13).

Het is niet geloofwaardig dat u, bij het verrichten van deze opzoekingen in de bibliotheek, de artikelen waarin staat dat de politie tot de conclusie van zelfmoord was gekomen, niet gezien of gelezen zou hebben.

Bovendien is uw verklaring dat u en de andere familieleden van uw man nooit met de politie gesproken zouden hebben niet aannemelijk (CGVS I, p. 9). De politie is immers wel ter plaatse gekomen.

Het is absoluut niet logisch dat de politie u of de overige familieleden van uw man niet benaderd zou hebben of omgekeerd.

Bovendien is deze bewering eveneens tegenstrijdig met meerdere krantenartikelen die getuigen over contact tussen de politie en de familieleden van uw echtgenoot. Van iemand die gelooft dat haar echtgenoot vermoord werd, kan echter wel verwacht worden dat zij op de hoogte blijft van het onderzoek naar de dood van haar echtgenoot door de artikelen die hierover verschijnen in de pers te raadplegen en de politie zelf te contacteren.

Dat u dit niet gedaan heeft, komt dan ook uiterst bevreemdend over, temeer daar u toen u onbekende auto's voor uw huis zag rijden wél meteen de telefoon greep om de politie op te bellen en hierover in te lichten (CGVS I, p. 13).

Dat er in Albanië een traditie heerst dat u als vrouw binnen diende te blijven en dus zelf niet naar de politie kon gaan (CGVS II, p. 4), is dan ook niet afdoende als verklaring voor uw uiterst passieve houding na de dood van uw echtgenoot.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat u expliciet gevraagd werd om het politiedossier in verband met de dood van uw echtgenoot over te maken aan het Commissariaat-generaal (CGVS II, p. 4).

U heeft dit echter niet gedaan.

Het feit dat u geen enkel document voorlegde betreffende het politieonderzoek naar de dood van uw echtgenoot, wijst erop dat u het onderzoek naar de dood van uw man en de ware toedracht van zijn dood bewust wenst achter te houden.

Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bloedwraak ernstig op de helling.

Zelfs indien geloof gehecht zou kunnen worden aan uw bewering dat u in een bloedwraak verwickeld zou zijn, quod non, dan nog dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u in het geval van eventueel toekomstige problemen geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten.

U verklaarde dat u zelf nooit problemen gekend heeft met de Albanese autoriteiten (CGVS I, p. 17).

U beweerde dat u in juni 2013, toen u onbekende wagens voor uw huis zag passeren en vreesde dat dit bloedwraakers waren, de politie hebt opgebeld en dat zij u uitgelachen hebben (CGVS I, p. 13, 15).

Deze bewering stemt echter niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Hierbij kan tot slot wat de bloedwraakproblematiek betreft nog worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van deze problematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Rechtsvervolging wordt door de familie van het slachtoffer echter vaak niet als genoegdoening beschouwd en de politie kan soms geen bescherming bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. In 2012 richtte de Ombudsman een taskforce op om alle gevallen van bloedwraak te onderzoeken en toezicht te houden op de acties van de politie en de andere betrokken overheden. De Ombudsman verklaarde dat hij in het kader van de oplossing van klachten van burgers actiever zal optreden bij het voorkomen van conflicten en hun gevolgen zoals bloedvetes. De vertegenwoordiger van de Ombudsman in het kantoor te Shkodër blijft net zoals in het verleden met de lokale besturen en de lokale ngo's samenwerken en spoort hen aan om oplossingen te vinden om bloedwraak en de gevolgen ervan op te lossen. Bovendien blijft hij zich actief inzetten om de Albanese overheden en de burgermaatschappij te sensibiliseren voor het probleem en om de aanbevelingen van de instelling te laten realiseren.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen.

Uw paspoort en de paspoorten van uw kinderen bevestigen jullie identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan.

Het attest van gezinssamenstelling en uw huwelijksakte bevestigen uw huwelijk met D.C. en uw huidige gezinssamenstelling, waaraan hier op zich niet getwijfeld wordt.

De overlijdensakte van uw echtgenoot toont aan dat uw man overleden is, maar bewijst niets betreffende de omstandigheden van zijn overlijden.

U legde ook drie artikels voor die berichten over de dood van uw man. Het staat dan ook vast dat hij gestorven is.

Er dient echter verwezen te worden naar de overige artikels omtrent de dood van uw man die berichten over de zelfmoord van uw echtgenoot.

Betreffende het attest van de verzoeningsmissionarissen en het attest van de gemeente dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat dergelijke attesten in Albanië tegen betaling verkregen kunnen worden.

Specifiek betreffende het attest van de verzoeningsmissionarissen dat werd ondertekend door M.D., dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, verder blijkt dat deze organisatie erom bekend stond winst te slaan uit het toekennen van attesten in verband met bloedwraak. Bovendien heeft de organisatie haar activiteiten stopgezet en verklaard geen attesten in verband met bloedwraak meer af te leveren.

Het is dan ook bevreemdend dat u een recent attest van deze organisatie voorlegt.

Het artikel betreffende de explosie die in de wagen van S.C. werd geplaatst werd hierboven reeds besproken.

U legde ook een artikel neer dat dateert van 2002 en bericht over de arrestatie van uw man voor de moorden die hij pleegde in 1994.

U verklaarde dat deze arrestatie nooit gebeurd is en wilde met dit artikel aantonen dat de pers schrijft wat hen wordt opgedragen (CGVS II, p. 4).

Dit is echter een blote bewering die u totaal niet kon ondersteunen met concrete feiten.

De vele artikels betreffende de gebeurtenissen in 1994 tonen aan dat in 1994 uw schoonbroer vermoord werd en de vader van deze moord nadien eveneens vermoord werd. De naam van uw echtgenoot wordt in deze artikels evenwel nooit vermeld. Bovendien tonen zij geenszins aan dat u anno 2013 in een bloedwraak verwickeld zou zijn.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 13 december 2013 (zie p. 3) een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de beginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal van oordeel is dat zij niet aannemelijk maakt dat zij in Albanië daadwerkelijk bloedwraak vreest omdat zij weinig coherente en weinig gedetailleerde verklaringen zou hebben afgelegd; zo kon zij de namen van de familieleden die vermoord werden door haar man niet opgeven.

Zij wijst erop dat zij bij haar verhoor reeds heeft verteld dat zij als vrouw niet het recht had om te spreken over zaken van haar echtgenoot en dat zij via haar neef vernomen heeft dat er bloedwraak dreigde. Zij benadrukt dat zij *“nooit over zulke zaken spreekt”* en dat er *“nooit rechtstreeks aan verzoekster gezegd (zal) worden dat ze bloedwraak gaan nemen”*, waardoor zij de namen van de personen niet kan kennen.

Zij laat gelden dat zij afkomstig is uit het noorden van Albanië waar bloedwraak nog veel voorkomt en stelt dat, indien zij moet terugkeren, haar zoon verplicht zal zijn zich binnenhuis op te sluiten gezien het risico bestaat dat hij om reden van bloedwraak vermoord zal worden.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat zij weinig consistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het feit of haar man, na de moorden die hij pleegde, al dan niet binnen bleef, antwoordt verzoekster dat haar man een *“geheime weg”* gebruikte telkens hij de woning verliet en dat hij *“dus niet zomaar elke dag buitenshuis (kon) en als hij eens weg ging, gebruikte hij de geheime weg”*.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat het onmogelijk is dat verzoekster niet op de hoogte was van de krantenknipsels van 26 juli 2010 waarin stond dat haar man zelfmoord had gepleegd, stelt verzoekster dat zij enkel de krant van 25 juli 2010 had gelezen waarin stond dat het niet zeker was of het moord of zelfmoord was, en dat zij de krant van 26 juli niet had gelezen, noch daaromtrent iets gehoord had van familieleden. Zij voert aan dat zij *“zo goed als zeker”* is dat haar man vermoord werd.

Verzoekster stelt dat zij tevergeefs gepoogd heeft om via familieleden het document inzake het politieonderzoek naar de dood van haar man in handen te krijgen.

Zij duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij in zijn beslissing enkel verwijst naar bepaalde onwetendheden in haar hoofd, maar zelf geen onderzoek heeft gedaan naar de feiten, zodat volgens haar de motiveringsplicht ernstig met voeten werd getreden.

Gezien er geen voldoende onderzoek werd verricht naar haar situatie, werd volgens verzoekster ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Omwille van hogervermelde schendingen dient volgens verzoekster de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Verzoekster vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te vernietigen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster; zij maakt niet aannemelijk dat zij in Albanië daadwerkelijk bloedwraak vreest.

Vooreerst legde verzoekster bij haar verhoor op 9 oktober 2013 op het Commissariaat-generaal vage en incoherente verklaringen af betreffende meerdere aspecten van de bloedvete.

Zo wist verzoekster niet welke families effectief een bloedwraak aangekondigd hebben (zie verhoorverslag, p. 7) en kende zij evenmin de namen van de familieleden van de personen die door haar man vermoord waren (zie verhoorverslag, p. 9).

Op de opmerking in het verzoekschrift (zie p. 3) dat in haar land van herkomst verzoekster, als vrouw, niet het recht had om te spreken over zaken van haar echtgenoot, dat zij via haar neef vernomen heeft dat er bloedwraak dreigde, dat zij *“nooit over zulke zaken spreekt”* en dat er *“nooit rechtstreeks aan verzoekster gezegd (zal) worden dat ze bloedwraak gaan nemen”*, waardoor zij de namen van de personen dus niet kan kennen, antwoordt de Raad dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Van een vrouw die vreest dat haar zoon in het kader van een bloedvete vermoord zal worden, mag dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat zij precies weet wie de actoren van bloedwraak die zij vreest, zijn; verzoekster verklaarde de toekomstige moordenaar(-s) van haar zoon te vrezen, maar kon niet eens de namen van deze personen vernoemen.

De onwetendheid van verzoekster dienaangaande en haar nalatigheid om zich in te lichten, wijzen duidelijk op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van haar voorgehouden vrees.

Verzoekster bleek verder op een onaannemelijke manier onwetend over de verzoeningspogingen die inzake werden ondernomen; zij kon enkel zeggen dat er ouderen waren gekomen (zie verhoorverslag, p. 9).

Verzoekster verklaarde ook nog dat er na de dood van haar man, geen verzoeningspogingen meer ondernomen werden omdat er geen manspersoon meer was in de familie (zie verhoorverslag, p. 16). Aanvankelijk verklaarde verzoekster in dit verband dat haar man geen neven had (zie verhoorverslag, p. 7), maar vertelde later plots dat een neef, S.C., van haar man haar had gezegd dat er informatie over haar familie gevraagd was geworden (zie verhoorverslag, p. 13). Zij verklaarde vervolgens dat enkel haar man in de bloedwraak was verwikkeld en dat de ooms en de neven van haar man vrijgesproken waren van de bloedwraak (zie verhoorverslag, p. 14).

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster eerst uitdrukkelijk verklaarde dat haar man geen neven had, doch later te kennen gaf dat dit wel het geval was, doet de vaststelling dat haar man wel neven en ooms had afbreuk aan haar bewering dat er na de dood van haar man geen verzoeningspogingen meer ondernomen werden omdat er geen “man” meer was in de familie (zie verhoorverslag, p. 16). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster.

De Raad merkt tevens op dat verzoekster op het Commissariaat-generaal incoherente verklaringen aflegde met betrekking tot het feit of haar man na de moorden die hij pleegde, al dan niet binnenshuis bleef.

Zo verklaarde verzoekster aanvankelijk dat hij thuis bleef na de moorden (zie verhoorverslag, p. 3, 6), maar verklaarde later dat hij het huis soms verliet via een “geheime weg” om familie te bezoeken (zie verhoorverslag, p. 7).

Vervolgens stelde verzoekster dat haar man niet constant binnen bleef en naar buiten ging vergezeld door vrienden (zie verhoorverslag, p. 7).

Uiteindelijk verklaarde zij dat haar man elke twee tot drie weken naar buiten ging (zie verhoorverslag, p. 11).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift uitlegt dat haar man een “geheime weg” gebruikte telkens hij de woning verliet en dat hij volgens haar eerdere verklaringen “*dus niet zomaar elke dag buitenshuis (kon) en als hij eens weg ging, gebruikte hij de geheime weg*”, is de Raad van oordeel dat dit een post-factum bewering betreft die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om haar tegenstrijdige verklaringen te verzoenen.

De ongeloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen dienaangaande, wordt bevestigd door de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd.

Uit deze informatie blijkt dat de familie van de echtgenoot van verzoekster niet voorkomt op de lijst die werd opgesteld door de niet-gouvernementele organisatie “Forumi i Mendimit të Lirë”, het Forum voor vrijheid van denken, dat gevestigd is in Shkodër, hoewel deze organisatie in juni 2009 alle families die in het district Shkodër, waaronder de gemeente Berdise valt -de woonplaats van verzoekster en haar man-, opgesloten leefden ten gevolge van bloedwraak, heeft opgelijst.

Het feit dat bedoelde familie niet voorkomt op deze lijst, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaring dat haar man binnen moest blijven omdat hij vreesde het slachtoffer te worden van bloedwraak.

De bewegingsvrijheid die verzoekster haar man toedicht, is trouwens niet in overeenstemming te brengen met de houding van iemand die beweert in een vendetta verwickeld te zijn, gezien het in deze eigen is dat de geviseerde, van zodra de bloedwraak wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

Verzoeksters verklaringen omtrent de aanslag op de neef van haar man, doen verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Het blijkt dat verzoekster dit voorval niet vermeldde op het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal. Er werd haar toen expliciet gevraagd of de neven van haar man in Albanië een vrees hadden in het kader van de bloedvete, waarop verzoekster antwoordde dat zij voor zichzelf konden zorgen; zij maakte geenszins melding van het feit dat er op een neef van haar man, een aanslag had plaatsgevonden (zie verhoorverslag, p. 17).

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De Raad merkt dienaangaande nog op dat verzoekster tijdens haar eerste verhoor verklaarde dat de neven van haar man vrijgesproken waren van de bloedwraak (zie verhoorverslag, p. 14).

Ook het feit dat de neef van haar man nog steeds in Albanië verblijft, er werkt en er zich vrij beweegt (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2013, p. 6), wijst erop dat hij zich niet gevisseerd voelt door een bloedwraak en dat dit incident mogelijks in een andere context heeft plaatsgevonden.

De Raad stelt nog vast dat uit bedoelde informatie in het administratief dossier, blijkt dat er naar aanleiding van de dood van de echtgenoot van verzoekster, artikelen in de Albanese pers verschenen zijn die berichtten dat uit het onderzoek van de politie bleek dat haar echtgenoot zelfmoord gepleegd heeft.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoekster enkel de krant van 25 juli 2010 heeft gelezen, waarin stond dat het niet zeker was of het inzake haar man, moord of zelfmoord betrof, en dat zij de krant van 26 juli niet had gelezen, noch daaromtrent iets gehoord had van familieleden, is het volgens de Raad niet aannemelijk dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn van het feit dat het besluit van het politieel onderzoek wees op zelfmoord (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2013, p. 3), gezien zij andere artikelen -die dateren van een dag vóór de artikelen waarin staat dat haar man zelfmoord pleegde- wél spontaan voorlegde en deze zelf is gaan opzoeken in de bibliotheek (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 12, 13). Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster niet op een andere wijze hierover gelezen of gehoord zou hebben, laat staan iemand anders van de familie van haar man.

De vaststelling dat verzoekster tijdens haar eerste verhoor met geen woord gerept had over het feit dat uit het politieonderzoek naar de dood van haar echtgenoot bleek dat hij zelfmoord had gepleegd (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2013, p. 3), ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoeksters bewering dat zij en de andere familieleden van haar man, nooit met de politie gesproken hebben is evenmin aannemelijk (zie het verhoorverslag van 9 oktober 2013, p. 9), gezien de politie ter plaatse is gekomen en gezien meerdere krantenartikelen getuigen over contact tussen de politie en de familieleden van verzoeksters echtgenoot.

Van een vrouw die denkt dat haar echtgenoot vermoord werd, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat zij op de hoogte blijft van het onderzoek naar de dood van haar echtgenoot door de artikelen die hierover verschijnen in de pers te raadplegen en de politie zelf te contacteren.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoekster op de vraag om het politiedossier in verband met de dood van haar man neer te leggen, antwoordde *"Ik zal met mijn familie contact opnemen, ik weet niet of ze er aan kunnen geraken. ik weet het niet, ze vragen meestal veel geld als je iets nodig hebt, ik weet het niet"* (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2013, p. 4) maar tot op heden daaromtrent geen enkel document neergelegd heeft.

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden vorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze alle inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van bewijzen te verklaren. De bewering in het verzoekschrift dat zij tevergeefs gepoogd heeft om via familieleden het document inzake het politieonderzoek naar de dood van haar man in handen te krijgen, toont niet aan dat zij ernstige inspanningen heeft geleverd om bewijzen in handen te krijgen. Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Zelfs indien al geloof gehecht zou kunnen worden aan verzoeksters verklaringen dat zij in een bloedwraak verwickeld is, *quod non in casu*, merkt de raad op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in het geval van eventuele problemen, geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

"[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoekster worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Deze bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor

opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie.

In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd.

De Raad is dan ook van oordeel dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-) problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Bovendien blijkt uit deze informatie dat de Albanese overheid zich steeds meer van deze problematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal belangrijke maatregelen getroffen.

Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien -onder meer voor het dreigen met bloedwraak- en werd in 2013 de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Rechtsvervolging wordt door de familie van het slachtoffer echter vaak niet als genoegdoening beschouwd en de politie kan soms geen bescherming bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om klacht in te dienen.

De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo worden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werden gespecialiseerde politie-eenheden opgericht. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen.

Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden.

Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.

In 2012 richtte de Ombudsman een taskforce op om alle gevallen van bloedwraak te onderzoeken en toezicht te houden op de acties van de politie en de andere betrokken overheden. De Ombudsman verklaarde dat hij in het kader van de oplossing van klachten van burgers actiever zal optreden bij het voorkomen van conflicten en hun gevolgen zoals bloedvetes. De vertegenwoordiger van de Ombudsman in het kantoor te Shkodër blijft net zoals in het verleden met de lokale besturen en de lokale ngo's samenwerken en spoort hen aan om oplossingen te vinden om bloedwraak en de gevolgen ervan op te lossen.

Bovendien blijft hij zich actief inzetten om de Albanese overheden en de burgermaatschappij te sensibiliseren voor het probleem en om de aanbevelingen van de instelling te laten realiseren.

Uit deze informatie blijkt dan ook dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-) problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeksters ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zij brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE